

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ ΤΩΝ ΓΗΡΑΤΕΙΩΝ

ΚΕΙ κάτω, πρὸς τὴν λεωφόρον Κηφισίας, πέραν τοῦ τέρατος Ἀμπελοκήπων, ὅπου τὸ Πτωχοκομεῖον καὶ Γηροκομεῖον τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ἓνα κήπον ποῦ θὰ ἠδύνατο νὰ θάλη ἀπὸ πλουσίαν βλάστησιν πρασίνου, διασιζομένην ἀπὸ φαεινὰ χρώματα λουλουδιῶν καὶ ποῦ ὅμως δὲν ὑπάρχουν παρά ξηρὰ χόρτα καὶ μιὰ-δυὸ καχεκτικὰ ροδοδάφναι, ὑψοῦται τὸ κομψὸ οἶκημα «Εὐγηρίας Πρόνοια», ποῦ ἤγειρε διὰ τὴν στέγασιν τῶν ἀπομάχων ποιητῶν καὶ λογοτεχνῶν τὸ ζεύγος Λάμψα...

Ὁ τίτλος, ποῦ τὰ μαῦρα γράμματά του ξεχωρίζουν ζωηρὰ στὸ λευκὸ μαρμάρينو φόντο, τραβᾷ τὴν προσοχή μας ἀθελᾷ κι' ἀποφασίζουμε νὰ τὸ ἐπισκεφθούμε. Ἡ περιέργεια, ἄλλωστε, νὰ δῆ κανεὶς πῶς μπορεῖ νὰ περνοῦν ἐκεῖ πέρα, μόνι ἀπὸ τὸν κόσμον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκαν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ τους, ὅλη τὴν φλόγα τῆς ἀνησυχίας ὑπάρξεώς των, οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἐκίνησαν ἓνα πρῶτ' ἰδανικὰ καὶ φιλοδοξίαι γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς φήμης καὶ τοῦ κοινοῦ θαυμασμοῦ, γιὰ τὴν μετάδοσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς σοφίας, καὶ κατέληξαν ἐρείπια ψυχικὰ καὶ σωματικὰ, λησμονημένοι καὶ πικραμένοι ἐκεῖ μέσα, εἰς τὸ καταφύγιον ποῦ τοὺς ἐτοίμασε ἡ φιλανθρωπία δύο εὐγενικῶν ὑπάρξεων, ἡ περιέργεια λέμε νὰ δῆ κανεὶς πῶς ζοῦν οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, ποῦ ὁ χρόνος καὶ αἱ θάσανοι ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὸν σάλον καὶ τὴν κίνησιν τῆς ζωῆς, εἶνε ἀκατανίκητος.

Πλησιάζουμε λοιπὸν τὴν κλειστὴν σιδερένια πόρτα του καὶ κτυποῦμε. Ἐνας θυρωρὸς πλησιάζει μ' ὄλο τὸ πάσο του γιὰ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ πῶς πρέπει ν' ἀπευθυνθούμε στὴ διεύθυνσιν ποῦ εἶνε κοινὴ μὲ τὴν τοῦ Πτωχοκομείου καὶ Γηροκομείου.

Ὑποτασσόμεθα στὴν ἀνάγκην, κάνουμε στροφὴν ἐπ' ἀριστερᾷ καὶ προχωροῦμε στὸν εὐρὺ κήπον τῶν δύο ἄλλων συναφῶν ἰδρυμάτων. Ἐδῶ τὸ πράσινον ἀφθονεῖ. Πρασινὲς λουλουδιῶν χαροποιοῦν τὸ τοπίον. Ἐνα μικρὸ γραφικὸ ἐκκλησάκι μὲ τὰ τρεμοσβύνοντα καντήλια του πλημμυρίζεται ἀπὸ γρηούλες καὶ γέρους, ποῦ δέονται μὲ κατάνυξι μὲρὸς στὶς εἰκόνας, ποιὸς ξέρει γιὰ ποιῶν δικῶν τῆ διαφύλαξιν, γιὰ τὴν ἀφῆσιν ποιῶν κριμάτων...

Σὲ παγκάκια, σκορπισμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, παρέες ἐδῶ γέροντων, ἐκεῖ γρηῶν... Ἄλλων ντυμένων μ' εὐπρέπεια, σὲ τρόπο ποῦ θυμίζει παλῆα ἀρχοντιά, ἄλλων κουρελιασμένων ἔτσι ποῦ ἡ στενοχώρια κ' ἡ ἀνέχεια μιλάει ἀπὸ ἀπόστασι μεγάλῃ...

Εἶνε οἱ μὲν οἱ ἄνθρωποι τῆς πρώτης θέσεως ποῦ συντηροῦνται ἐκεῖ μέσα πληρώνοντας χίλια φράγκα τὸ μῆνα, οἱ τῆς δευτέρας ποῦ πληρώνουν 450 δραχμάς καὶ οἱ τῆς τρίτης ποῦ δὲν δίνουν πεντάρα...

Πιο κάτω ἓνας χοντρὸς ἐξηντάρης, μὲ τὸ πρόσωπο ὀλοκόκκινο, ὡσάν καθοῦκι καλοθρασμένου ἀστακοῦ, διασχίζει τ' ἀτελείωτο προαύλιον κατὰ πλάτος καὶ μῆκος μὲ θῆμα γοργὸ, νευρικὸ, ὑπὸ τὶς φλογερὲς ἀκτίνες τοῦ Αὐγουστιάτικου ἡλίου, σὲ τρόπο ποῦ δίνει τὴν ἐντύπωσιν τρελλοῦ. Τὸν λοξοκυττάζω. Ὁ ἰδρώτας περιλούζει τὸ πρόσωπό του σὲ σταγόνας χοντρῆς, ποῦ λαμπυρίζουν παράξενον στὸ καθρέφτισμα τῶν ἠλιαχτίδων.

— Πασχίζει ν' ἀδυνατίσῃ, μοῦ ἐξηγεῖ κάποια νοσοκόμος. Εἶνε πολὺ χοντρὸς κι' ἐπειδὴ προχθὲς πέθανε ἀπὸ συγκοπή ἓνας ὁμοῖός του, ἔχει τρομοκρατηθῆ...

* * *

Ἐπὶ τέλους φθάνω στὸν πρῶτον ὄροφον τοῦ Γηροκομείου, ὅπου τὸ γραφεῖο τῆς διεύθυνσεως. Ἡ κυρία διευθύντρια λείπει κάπου καὶ πρέπει νὰ περιμένω. Ἐκμεταλλεῖται τὴν ἄκαρπια καὶ περνω μόνος τὰ διαμερίσματα. Ὅφειλν νὰ ὁμολογήσω ὅτι σπάνια σὲ φιλανθρωπικὸ ἰδρυμα ποῦ πέρασα ἄλλοτε καθαριότητα κι' ἀπόλυτο τάξι. Ἐδῶ ἡ νοικοκυρωμένη, ἡ φροντίδα εἶνε ἐκδηλῆ. Τὸ δάπεδο καθρέφτης. Οἱ κρητῶνες λάμπουν. Τὸ ἐστιατόριον μὲ τὴν σειρά τῶν γιὰ 12

(Μιὰ ἐπίσκεψιν στὸ «Εὐγηρίας Πρόνοια»).

ἢ ὁ ἄτομα τραπεζῶν, στραφτοκοπάει. Ἐπάνω στὰ τραπέζια τὸ ψωμὶ κομμένο σὲ κομμάτια χορταστικά, φρέσκο, πᾶν σὲ πετσέτες ὀλοκάθαραι. Τὸ φαῖ λιτὸ, ἐλαφρὸ γιὰ δεῖπνο, μὰ μοσκοβολᾷ. Ποῦ καὶ ποῦ καὶ κεσσέδες γιαιούρτια. Μοῦ ἐξηγοῦν πῶς τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα οἱ τρόφιμοι δικαιοῦνται τὸν κεσσέ τους. Καὶ κανονίζουν κατὰ τὸ κέφι τους τὶς μέρες αὐτές.

Προχωρῶ πάλι στὴ θεράντα. Μιὰ γυναῖκα σκεφτικὴ καὶ πικραμένη, τραβᾷ τὴν προσοχή μου. Εἶνε ἡ περιφνημὴ τέως κυρία Ἰσανακλή, τοῦ μεγαλοβιομηχάνου σιγαρέττων, μὲ τὴν τεράστια περιουσία, τὰ μέγαρα, τὰ γλέντια τὰ ἱστορικὰ καὶ τὴ σωρεία, ἄλλοτε, τῶν διαμαντικῶν της. Ἐγρᾶφη πῶς πληροφορεῖ πῶς φταίει ἡ ἴδια... Ἀλλὰ γιὰ νὰ μιλοῦμε περὶ τῶν αἰτιῶν τῆς δυστυχίας καθενός; Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἀξίζει σήμερον τὸ γενικὸ οἶκτον... Ἄς μείνῃ μὲ τὶς ἀναμνήσεις καὶ τὶς τύψεις της...

Ἡ διευθύντρια ἐπὶ τέλους φθάνει. Εἶνε ἡ δεσποινὴς Ἐλένη Φαρμακίδου, τῆς γνωστῆς πατριαρχικῆς οἰκογενείας τοῦ Ναυπλίου.

Ἐνα πλήθος κόσμου, ποῦ θέλει νὰ μπάσῃ δικούς του στὰ φιλανθρωπικὰ αὐτὰ ἰδρύματα τὴν πολιορκεῖ. Καὶ στὸ μεταξύ ἤχει τὸ κουδοῦνι γιὰ τὴν διανομὴ τοῦ δείπνου.

Τὴν ἀποσποῦμε καὶ ρωτοῦμε γιὰ τὴν εὐγηρίας πρόνοια. Μᾶς πληροφορεῖ πῶς εἶνε —γνωστὸ ἄλλως τε— δωρεὰ τῶν Εὐσταθίου καὶ Παλμύρας Λάμψα, διὰ τὴν συντήρησιν ἑννέα ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων καὶ 1 ξενοδόχου, διατελεῖ δὲ ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τῆς Ἐλεήμονος Ἐταιρείας, ἡ ὁποία διοικεῖ καὶ τὰ ἄλλα δύο συναφῆ ἰδρύματα.

— Καὶ ἐκπληροῦνται ἀπολύτως οἱ ὅροι τοῦ διαθέτου; ρωτοῦμε.

Χαμογελᾷ μὲ δυσκολία.

— Σήμερον ἔχουμε δυὸ συγγραφεῖς, ἓνα τυπογράφον, τὸν καθηγητὴ τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης Κλ. Νικολαΐδην, ἓνα Μακεδονομάχον, ἓναν προξενικὸ ὑπάλληλον, ἓνα γιατρὸν, ἓνα καθρεφτοποιὸν, δυὸ ξενοδόχους, καὶ κάτι ἰδιωτικὸς ὑπαλλήλους μορφωμένους...

— Ἀσφαλῶς... ἀλληλογράφους. Γράμματα ἔγραφαν κι' αὐτοὶ... ἄνθρωποι τῶν... γραμμάτων εἶνε.

Θέλουμε νὰ ρωτήσουμε ἂν δὲν ὑπῆρχε κανένας ποιητῆς ἀναξιοπαθῶν νὰ στεγασθῆ σὲ καμμιά χαμοκέλλα! Ἀλλὰ τί θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς πῆ καὶ κατὰ τί εὐθύνεται ἡ δις Φαρμακίδου; Τὸ ρωμαϊκὸ εἶνε πάντα ρωμαϊκὸ, ὅπου τὸ ρουσφετάκι ἔχει παντοῦ τὸ λόγο... Ἐτσι ζητοῦμε νὰ μᾶς ἐπιτραπῆ μιὰ ἐπίσκεψιν. Καὶ ἡ δις Φαρμακίδου ἀναθέτει στὴ νοσοκόμῳ δις Σοφίᾳ Ἐλευθεριάδου νὰ μᾶς συνοδεύσῃ...

* * *

Σὲ μιὰ θεράντα, ἀπ' ὅπου κανεὶς βλέπει ὅλη τὴν ἔκτασιν τῶν Ἀθηνῶν ὡς τὸ Σαρωνικόν, συναντοῦμε καθισμένα καὶ βυθισμένα σὲ ρεμβασμὸν τρία γεροντάκια. Ὁ ἓνας εἶνε ὁ γιατρὸς Ι. Κυριακοῦ, ποῦ οὔτε μᾶς ἐνδιαφέρει, ἀλλ' οὔτε καὶ φαίνεται διατεθειμένος νὰ μιλήσῃ... Ἡ μοναξιά καὶ ἡ ἐξάντλησις τῶν γηρατειῶν τὸν ἔχουν καταθάλει. Ὁ ἄλλος, ὁ κ. Οἰκονόμου Ἠλίας ἀπὸ τὴν Καβάλλα, μπορεῖ σὲν τυπογράφος νὰ ἐξέδωκε ἐφημερίδες καὶ συγγράμματα, μὰ δὲν εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποῦ θᾶχε θέσι ἐδῶ μέσα. Ὁ τρίτος, μόνις τοῦ ψιθυρίζουμε τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως καὶ τοῦ ζητοῦμε συγγνώμην γιὰ τὴν ἡρθᾶμε νὰ ταράξουμε τὴ γαλήνη τῶν ρεμβασμῶν του, τινάζεται μὲ ζωηρότητα ἐπάνω καὶ μᾶς τείνει φιλόφρονον τὸ χέρι.

— Σταῦρος Π. Ἀλούπης, συγγραφεὺς, βραβευθεὶς σὲ διεθνή διαγωνισμὸν στὴ Λωζάννη. Καλῶς ἤρθατε... Θὰ πάρετε σιγαράκι;

Τὸν κυττάζουμε. Ἐχει ζωηρέψει στὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς συναδέλφου. Τὸ ψηλὸ του κορμὶ ἔχει πάρει νεανικὴ λυγρότητα. Τὰ μάτια του λάμπουν. Δὲν τὸν πιάνει τὸ μάτι μᾶς τώρα γιὰ 60 χρόνων κι' ἄς μᾶς βεβαιώσῃ πῶς εἶνε 85.

— Ἐργάζομαι ἀκόμα, μᾶς λέγει. Ἐτοιμάζω τώρα μιὰ μελέτη: Περὶ τῆς χερσονήσου καὶ τῆς λυσιτροπόλεως τῶν Μεθάνων. Θὰ περιλάβω σ' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν της ἀπὸ τῶν ἀρ-

χαιοτάτων χρόνων μέχρι της σήμερον: γεωλογία, αρχαιολογία και διάφορα σύμμικτα. Κι' αυτά στον πρώτο τόμο. Στο δεύτερο τόμο θ' ασχοληθώ για τὰ Μέθανα ως λουτρόπολιν γενικῶς. Ἡ ἔργασία εἶνε ἔτοιμη ὅλη. Θέλετε νὰ δῆτε;

Καί μᾶς ὁδηγεῖ στὸν κοιτῶνα του. Τὸ κρεβάτι ὀλοκάθαρο. Ἡ ντουλάπα ἐν τάξει καὶ στὴ μέση τὸ γραφεῖο του μὲ τὸ ἔργο ἔτοιμο.

Ρίχνουμε λίγες ματιές στὰ πεταχτά. Καὶ καταπλησσομεθα ἀπὸ τὴ διαύγεια τοῦ ὕφους, τὶς γνώσεις τὶς ἀπέραντες τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, πού ἡ μοῖρα θέλησε νᾶνε μόνος στὸν κόσμον...

— Ἐχω καὶ τὸ χάρτη τῶν Μεθάνων ἔτοιμο... Μὰ πῶς θὰ τὰ τυπώσω ὄλ' αὐτά;

Καί μᾶς δείχνει τὸ χάρτη. Θαῦμα σχεδίου καὶ λεπτομερειῶν.

— Ὁ Δήμος τῶν Μεθάνων, συνεχίζει, μοῦ ὑπεσχέθη 15.000, μὰ πού νὰ φθάσουν!...

— Ὑπομονὴ καὶ ὄλα θὰ διορθωθοῦν. Ὅταν τελειώση ἡ ἐπεξεργασία πού κάνετε, ἀσφαλῶς καὶ ὁ Δήμος καὶ ὁ Τουρισμὸς θὰ σᾶς ἐνισχύσουν νὰ βγῆ... Ἄξιζει.

Ὁ κ. Ἀλούπης χαμογελά καὶ μὲ μιὰ εὐγενικὴ χειρονομία παίρνει ἕνα ἀντίτυπο ἀπὸ τὰ δυὸ πού ἔχει τοῦ βραβευμένου ἔργου του: «Ἱστορία καὶ γλωσσικὰ μελετήματα.—Τὰ ὀνόματα τῆς Μασσαλίας. —

Ὁ Μασσαλιώτικος πολιτισμὸς» καὶ μᾶς τὸ χαρίζει... Πολύτιμο ἀλήθεια δῶρο...

— Θέλετε νὰ δοῦμε τοὺς ἄλλους; προσφέρεται ὁ συνομιλητὴς μας.

Καί μᾶς ὁδηγεῖ στὸν κ. Νικόλαο Εὐσταθίου, τέως διδάσκαλο στὴ Ρωσσία, διδάσκαλο μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καθεστώτος ἐκεῖ στὴ Μακεδονία καὶ συγγραφέα ἀρκετῶν ἔργων, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ σπουδαιότερο: «Ἡ ρωσικὴ γλῶσσα στὴ λογοτεχνία». Τρία κεφάλαια ἀπ' τὸ ἔργο αὐτὸ ἔβγαλε ὁ κ. Εὐσταθίου σὲ τόμο τὸ τρέχον ἔτος μὲ τὸν τίτλο: «Κύριλλος καὶ Μεθόδιος καὶ αἱ σλαβικὰ γραφαί», πού ἀποτελεῖ πολύτιμο ἀπόκτημα γιὰ κάθε βιβλιοθήκη.

Ὁ κ. Εὐσταθίου ὁμῶς δὲν ἐργάζεται πειά. Ἡ νοσταλγία τῆς Ὀδησοῦ, ὅπου ἐξήρσε χρόνια, ἡ ἀπώλεια τῆς βιβλιοθήκης του, ἡ μοναξιά καὶ τὸ γῆρας τὸν ἐλύγισαν.

Τὸ ἴδιο καὶ ὁ κ. Κλ. Νικολαΐδης, ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Δὲν καλοβλέπει. Ἐχασε σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ὄρασί του. Τοῦ λείπουν ὄλα τὰ δύναμια, δὲν ἔχει πλήρη καὶ τὴν ἀκοή του... Ὅλα αὐτά, μὲ τὴ στέρησι καὶ λίγου χρήματος κᾶν, τὸν ἔχουν νευριάσει, τὸν ἔχουν κάνει νὰ νομίζη πῶς οἱ πάντες τὸν ὑποβλέπουν...

— Δὲν μᾶς περιποιοῦνται, μοῦ ψιθυρίζει τραυλίζοντας. Ὁ ἕνας ὑποβλέπει τὸν ἄλλον καὶ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ διαβάσῃ κανεὶς...

Τοῦ συνιστοῦμε ὑπομονὴ καὶ παρερχόμεθα. Δὲν ἔχει δίκη νὰ παραπονητῆται παρὰ μόνον μὲ τὴ μοῖρα...

Προχωροῦμε. Ὁ κ. Ι. Καρατζᾶς, κι' αὐτὸς γεροντάκι συμπαθὲς κι' ἀγκυαλιότατο, μᾶς μιλεῖ γιὰ τὶς παλιές του δόξες. Καὶ σὰν νὰ συναισθάνεται ὅτι καθρεφτᾶς αὐτὸς θρίσκειται στὸ ἄσυλο τῶν λογίων, μᾶς λέγει:

— Ἐχω βραβευθῆ στὴ Μασσαλία. Ἐσπούδασα κατοπτροποιῶτα στὴ Γαλλία καὶ μπορῶ νὰ κάνω τὸν καθηγητὴ τῆς γαλλικῆς. Πουλοῦσα καθρέφτες τότε μ' ἕκατό λίρες στὸ ἔξωτερικό. Εἶχα καὶ κατάστημα στὴν Πόλι... Τάχασα ὄλα στὸν πόλεμο.

— Ὑπομονὴ, τοῦ λέμε, καὶ προχωροῦμε ἄλλοῦ.

Ὁ κ. Δημ. Ζωγραφίσης, ἄλλοτε προξενικὸς ἀπὸ τὴν Πόλι, λείπει. Ὁ κ. Παχινός, ὁ Μακεδονομάχος, μᾶς θυμίζει τὴ δράσι του στὴ Μακεδονία. Οἱ κ. κ. Βεγγόπουλος καὶ Βανδῶρος, δὲν μιλοῦν. Σκέπτονται μελαγχολικοὶ τὴν κατάντια

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στὴν Κίνα τὸ γάλα τῶν βουβάλων τὸ συμπυκνώνουν καὶ τὸ πουλοῦν σὲ κουτιά σφραγισμένα, ὅπως γίνεται ἐδῶ μὲ τὰ διάφορα γάλατα τοῦ κοιτιοῦ.

— Στὸ Κολόμπο τῆς πολιτείας Ὀχιο, ἀγνωστοὶ ἔκλεψαν τὴν πελωρία καμπάνα ἀπὸ τὴν καθεδρική ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Παύλου.

Ἡ ἀπίστευτὴ αὐτὴ κλοπὴ διεπράχθη μιὰ μέρα μετὰ τὰ ἔγκαίνια τῆς ἐκκλησίας.

— Κάποιος ἐπιδέξιος ζωγράφος ἀπὸ τὸ Λουξεμβουργόν, ὀνομαζόμενος Ἀλφρέδος Τζόνιον ἐζωγράφησε σ' εἶνα κομμᾶτι ὕφασμα πού εἶχε τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος ἑνὸς κοινοῦ γραμματισμοῦ 72 προσωπογραφίας διαφόρων ἀνθρώπων!

— Τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ ἔργο του, ἐξετέθη στὴν Ἐκθεσὶ τῶν Φιλοτελιστῶν καὶ κέρδισε τὸ πρῶτο βραβῆνιο.

— Ἡ ὀρειβατικὴ ἀποστολὴ ἡ ὁποία πρόκειται αὐτὲς τὶς ἡμέρες νὰ ἀνεβῆ στὴν ὑψηλότερα κορυφὴ τοῦ Ἑβερест τῶν Ἰμαλαίων, ὕψους 8.500 μέτρων, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Γερμανὸ ἐξερευνητὴ Οὐγκο Ρόντλετς καὶ τὸν βοηθὸ του Ἐρικ Σμάιθ.

— Προόδους στὴν ἀρχιτεκτονικὴ ἔχουν ἐπιτελέσει καὶ τὰ... κοράκια!

— Στὸ Τεξᾶς, μερικά ἀπὸ αὐτὰ τὰ πουλιά, ἐπειδὴ δὲν εὕρισκαν ἄχυρα καὶ ἄλλα ὑλικά γιὰ νὰ χτίσουν τὶς φωλιές τους, κατέφυγαν στὸ ἀκόλουθο μέσον:

— Μάζεψαν ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ λεπτὰ σύρματα καὶ ἐπλεξαν κατόπιν μ' αὐτὰ ὠραιότατες καὶ πολὺ στερεές φωλιές.

— Ὁ μέσος ὄρος τῆς διαρκείας τῆς συζυγικῆς ζωῆς στὸ Χόλλυγουντ εἶνε ἀκριβῶς πέντε χρόνια ἔντεκα μῆνες καὶ ἑπτὰ μέρες.

— Ὅταν μάλιστα συμβαίνει καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι νὰ παίζου στὸν κινηματογράφου, τότε ὁ μέσος ὄρος κατέρχεται στὰ τέσσερα χρόνια καὶ ἑξήμινες.

— Οἱ διευθυνταὶ τῶν πτούντιο εἶνε σταθερότεροι. Κατὰ μέσον ὄρον ἀπολαμβάνουν τὴν συζυγικὴ ζωὴ ἑπτὰ χρόνια καὶ

ἑξήμινες.

— Στὴν Οὐγγαρία ἕνας μαντρόσκυλος γέννησε ὁ ἀθεόφοβος 26 σκυλάκια!

— Τὸ ρεκόρ αὐτὸ τοῦ πολυτέκνου σκύλου εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ κάθε προηγούμενο.

τους. Μόνον ὁ κ. Ἀλούπης, ζωηρὸς, μᾶς δείχνει τὰ δυὸ λουτρά, τὸ ἐντευκτήριο, τοὺς νιπτήρες, τὴν κουζίνα τοῦ ἰδρύματος κ.λ.τ.

— Ὅλα καλὰ, μᾶς λέγει. Κ' ἡ τροφὴ κ' ἡ καθαριότης... Ἀλλὰ κακὴ ἡ μοναξιά, ἡ ἔλλειψις οἰκογενείας. Κακὴ ἡ εὐγυρία χωρὶς δικούς. Εὐτυχῶς πού ἔχω τὰ βιβλία καὶ τὸ γράψιμο. Μοναδικὴ παρηγοριά, χωρὶς ἀπαίτησι, φίλοι...

Καὶ στενάζει... Ἐχει νυκτώσει ὁμῶς. Καὶ παρὰ τὴν εὐχάριστη συντροφιά του, τοῦ τείνω τὸ χέρι.

— Ὑπομονὴ καὶ καλὴν ἀντάμωσι, τοῦ λέω.

— Στὸ καλό... Καὶ νὰ σὲ δοῦμε...

Καλὴ φιλία. νὰ μὲ δῆς... Ἀλλὰ ἡ ζωὴ ἔχει κι' αὐτὴ τὶς ἀπαιτήσεις της καὶ οἱ πίκρες της, ὅπως ἡ μοναξιά τοὺς στεναγμούς της!